

ชื่อ : ชนาธิป วีระวัฒน์วงศ์

ชื่อเล่น : เซน*

วันเกิด : 27 สิงหาคม 25XX

ราศี : สิงห์

กรุ๊ปเลือด : AB

อาชีพ : นักแข่งรถ

สิ่งที่ชอบ : แต่งจัดๆ น้ำเงินจัดๆ

อาหารโปรด : อาหารไทย

สถานที่โปรด : ห้องนอนผมเอง

ของที่มีพกติดตัวเสมอ : กระเป๋าตังค์ มือถือ และกุญแจรถ

สเป็กสาวในฝัน : ไม่มี

นิยามความเป็นตัวเอง : ผมอยากให้ทุกคน 'นิยาม' ตัวผมมากกว่า
ให้ผมนิยามตัวเอง

บทสัมภาษณ์

ทีมงานของเราบุกไปถึงสนามแข่งรถ N เพื่อถ่ายแบบให้รับกับลุค
ของ Prince of Zodiac ประจำราศีสิงห์ ต้องบอกก่อนเลยว่าที่เรา
จะได้คิวของหนุ่มคนนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

เมื่อถึงเวลาที่นัดหมายกัน จากัวร์สีดำสุดเท่คันหนึ่งก็แล่นเข้ามาจอด
ในบริเวณอัฒจันทร์ฝั่ง A ซึ่งทางทีมงานเซ็คตากรออยู่ก่อนแล้ว 'ชายหนุ่ม
ที่ทีมงานตั้งตารอ' ก้าวลงมาจากรถ เขาอยู่ในเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงยีน
ของ True Religion สวมแว่นกันแดดสีชา แต่นั่นก็เล่นเอาสาวๆ หรือ
แม้แต่ทีมงานผู้ชายแทบจะหยุดหายใจกับความเท่อย่างโดดเด่น และมีเสน่ห์
สมกับที่เป็นเจ้าชายประจำราศีสิงห์

* เซน (Zen) หมายถึง สมานธิ

ตามหลักโหราศาสตร์แล้วผู้ชายประจำราศีสิงห์เป็นคนรักเกียรติยศ
หยิ่ง มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง ไม่ชอบการเอาเปรียบทุกชนิด รักใคร
รักจริงทุ่มจนหมดใจ รักแรงเกลียดแรง แต่เมื่อยังโสดจะเจ้าชู้ และมีเสน่ห์
ทางเพศสูงมาก จากลักษณะดังกล่าวนี้ ผู้ที่ได้รับคัดเลือกจึงเป็นใครอื่น
ไม่ได้นอกจาก 'ชนาธิป วีระวัฒนาวงศ์' หรือ 'เซน' หนุ่มที่สวยๆ ค่อนเอะเขีย
กำลัง 'กรีดสลบ' และเรามั่นใจว่าสาวไทยเกิน 'หนึ่งล้าน' คนที่กำลังจับตา
มองเขาอยู่เช่นกัน ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าการจัดอันดับเจ้าชายทั้งสิบสองคน...
ขาดเขาไม่ได้!

หลายคนอาจจะให้ความสนใจ 'เซน' ในฐานะทายาทนักธุรกิจหมื่นล้าน
หลายคนอาจจะจับตามองเขาในฐานะนักแข่งรถที่รูปร่างหน้าตาดีที่สุดใน
เอเชียซึ่งเทียบกับบรรดาดารานายแบบได้สบายๆ และหลายคน...อาจจะ
จับตามองเขาในฐานะหนุ่มหล่อลुकแบบบอย แสนลึกลับ เพลย์บอย หรือ
จะอะไรก็ตาม

แต่ทุกเหตุผลคือสิ่งที่ทำให้เราอยากคุยกับเขาลักครั้ง

วันนี้เราจะมาฟัง 'เซน' พูดถึงตัวเขาเองบ้าง การันตีได้เลยว่า...
เมื่อคุณอ่านบทสัมภาษณ์ของเขา คุณจะตกหลุมรักในความ 'ตรงไปตรงมา'
ของผู้ชายคนนี้โดยไม่รู้ตัว!

รู้สึกยังไงบ้างที่ได้รับเลือกเป็น Prince of Zodiac

เซน : ผมเฉยๆ นะ คงเป็นเพราะผมไม่รู้สึกรู้ว่าตัวเองเหมือนเจ้าชาย
ละมั้ง บางที่...คนที่มอบรางวัลนี้ให้อาจไม่มีตัวเลือกอื่นก็เลยเลือกผม

คิดว่าอะไรทำให้คุณได้รับเลือก

เซน : ผมเกิดในราศีสิงห์ เป็นลูกชายของนักธุรกิจมีชื่อเสียงและ
มีฐานะอันดับต้นๆ ของประเทศ นั่นทำให้ผมเป็นที่จับตามอง

ชีวิตหลังจากได้กลายเป็น Prince of Zodiac มีอะไรเปลี่ยนไป
บ้างมั๊ย

เซน : วุ่นวายดีครับ การเป็นทายาทของตระกูล 'วิระวัฒน์วงศ์' ทำให้ผมถูกจับตามองจากคนรอบข้างอย่างมาก มีสื่อมาติดต่อขอสัมภาษณ์ มีสินค้าแบรนด์ต่างๆ อยากให้ผมไปเป็นพรีเซ็นเตอร์ต่างๆ ที่ผมไม่ได้อยากแน่นอนว่า...การเป็น Prince of Zodiac ของนิตยสารชื่อดังทำให้ผมเป็นที่รู้จักมากกว่าที่ผ่านมา คุณพอจะจินตนาการออกมั้ยว่ามันจะวุ่นวายยังไงสำหรับผู้ชายที่อยากใช้ชีวิตธรรมดาๆ อย่างผม

คิดว่านิสัยตรงกับราศีตัวเองรึเปล่า

เซน : ผมว่าให้คนอื่นบอกว่าผมเป็นคนยังไงจะดีกว่าให้ผมบอกตัวเองเป็นยังไงนะ คนเราต่อให้เป็นคนตรงไปตรงมายังไงก็มักจะประเมินตัวเองในแง่บวกมากกว่าแง่ลบไม่ใช่หรือ

สิ่งที่คุณเกลียดมากที่สุดในชีวิต

เซน : การทรมานหักหลัง

ความรักของหนุ่มราศีนี้ หรือความรักในแบบของคุณเป็นแบบไหน

เซน : ผมชอบความรักแบบธรรมดา ไม่ต้องหวือหวา ไม่ต้องโรแมนติคก็ได้ แค่เวลาที่ผมมีปัญหาหรือเวลาที่คนรักมีปัญหาให้เราจับมือกันและกันไว้ก็พอ

อะไรสำคัญที่สุดในชีวิตคุณ

เซน : ผมเห็นแก่ตัวนะ ไม่มีอะไรสำคัญในชีวิตผมเท่ากับหัวใจของผมหรอก

ถ้าเปลี่ยนราศีได้...คุณอยากเกิดราศีอะไร และเพราะอะไร

เซน : ผมไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้และไม่คิดอยากจะทำอะไรเลย

หลังจากนี้ คุณวางแผนอะไรไว้กับชีวิตคุณบ้าง

เซน : ผมชอบความแปลกใหม่ ชอบอะไรที่ทำหาย ชอบอะไรที่
เข้ามาโดยไม่ทันได้ตั้งตัว ผมจึงไม่ได้กะเกณฑ์หรือวางแผนอะไรไว้มากหรอก

ฝากอะไรถึงคนอ่านของเราที่ช่วยกันโหวตให้คุณหน่อย

เซน : ขอขอบคุณทุกคนที่โหวตให้ผมก็แล้วกันนะครับ

บทนำ

สายตาของเขาราวกับสายตาของหมาป่า
อ้อมแขนของเขาราวกับอ้อมแขนซาตาน
และจุมพิตจากเขาก็ราวกับจุมพิตของแวมไพร์
เขาเป็นพวกชอบใช้ความรุนแรง อารมณ์ดุร้าย
และฉันก็เหมือนคนบ้าที่ลึกลับ เป็นพวกรักความเจ็บปวด
ก็สมควรแล้ว...ที่พระเจ้าส่งให้ฉันมาเจอเขา!

"โอ้ยยย กรีดกันให้ตายไปเลยเถอะ เซนไม่เคยทำให้เจ็มนิดหวังจริงๆ
ตอบสัมภาษณ์อย่างนี้ผู้หญิงก็ตายเกลื่อนทั้งประเทศสิค้า"

"หนูอยากเป็นผู้หญิงของเซน อรียายยย"

"น้อยๆ หนอยนะยะตัวเธอ ตำแหน่งนั้นฉันจองแล้วยะ"

"ไม่ไหวจะเคลียร์จริงๆ แพนชั่นเซ็ตนี้ก็แทบรเจ็ดเสียนี้กระไร ใคร
คิดคะใครคิด! ฆ่ากันทางอ้อมหรือยังเง ก้าเดาชะนี้ทั้งหลายไหลเป็น
น้ำตกเอราวัณกันหมดแล้ว"

"โอ้...อะไรจะขนาดนั้นคะ หายใจเข้าลึกๆ กันหนอยเถอะคะ"

'มิรันดา' ซึ่งอยู่ในชุดราตรีผ้ากำมะหยี่สีดำแบบเกาะอกเผยไหล่ เปลือยเปล่าและแผ่นหลังเนียนสวยก้าวออกมายืนพิงกรอบประตูห้อง แต่งตัวแล้วส่ายหน้าให้กับบรรดาช่างเสริมสวยซึ่งกำลังจับกลุ่มกันดูนิตยสารชื่อดังของประเทศฉบับล่าสุด

เข้าไปเปลี่ยนชุดไม่กี่นาทีก็จับกลุ่มเมาท์กันได้ทุกที่เลยนะ

มิรันดาคิดในใจ ถึงเธอจะไม่ได้ติดตามข่าวในวงการบันเทิงหรือนิตยสารคนดังเป็นประจำ แต่ก็พอรู้ว่านี่...นิตยสารดังกล่าวทำโปรเจกต์พิเศษในธีม Prince of Zodiac ด้วยการเฟ้นหาผู้ชายสิบสองคนซึ่งเป็นที่สนใจ โสด และเพอร์เฟกต์มาขึ้นปก เล่นเอาทั้งประเทศฮือฮากันไปพักใหญ่

และฉบับนี้...ก็ถึงคราวราศีสิงห์ที่สาว ๆ ไม่ต่ำกว่าล้านคนรอคอย!

ทุกคนหันมามองมิรันดาผู้ได้ชื่อว่าเป็นความมหัศจรรย์อย่างหนึ่งของสาวเอเชีย เธออาจจะไม่ได้สวยเลิศฟ้ามาดิน แต่ก็ดึงดูดความสนใจได้อย่างน่าพิศวง ทั้งดวงตาสวยคมสีน้ำตาลเข้มที่ล้อมกรอบด้วยแพขนตายาวๆ ริมฝีปากได้รูปน่าสัมผัส ใบหน้าเรียวสวยรูปไข่ เรียวคิ้วเข้มสีดำจมุกโค้งรับบอคนิสัยไม่ค่อยยอมคน และทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็น 'มิรันดา' นั้น บอกได้คำเดียวว่า 'เธอมีเสน่ห์'

"หายใจลึกๆ ก็จุดรั้งหัวใจพี่ไม่ไหวแล้วคะน้องรัน คุณี่สิคะ! ใครที่ไหนจะอดใจไหว"

'ลินซี' ช่างแต่งหน้ามือหนึ่งพลิกหน้าปกนิตยสารให้มิรันดาดูเต็มๆ ตา บนปกปรากฏภาพหนุ่มหล่อลุคแบดบอยและเท่กระชากวิญญาณผู้หญิงทุกคนให้ติดมือไปได้เพียงพริบตา เขากำลังยืนพิงกระบะโปรงรถยนต์สีดำสุดเท่และเป็นผู้ที่ใครๆ ต่างก็พูดถึงว่าเป็นส่วนผสมที่ดีที่สุดของเอเชียกับตะวันตกคนหนึ่ง

ร่างสูงมีเรือนผมสีเทาเข้มชอยสไลด์ยาวระดับต้นคอ สวมเพียงกางเกงยีนส์เข้มตัวเดียว เปลือยอกกว้างโชว์กล้ามเนื้อซิกซ์แพ็กส์สวยๆ บนร่างกายและรอยสักรูปสิงโตคำรามที่แผ่นอกเบื้องขวา

ใบหน้าหล่อเหลาไร้ที่ติชำเลื่องมองมาทางกล้องเพียงนิดเดียวจึงเห็นจมุกโค้งเป็นสันได้มุมที่รับกับองศาของใบหน้าเรียวคม ริมฝีปากหยักได้

รูปสวยสีแดงสดแบบธรรมชาติติดกับผิวขาวจัดและเย้ยมันนิดๆ
และนายน์ดาสินิลคมที่มีฤทธิ์ประหลาดประหลาดชีวิตผู้หญิงทุกคนให้
หมอบราบแทบเท่าก็มีอิทธิพลต่อความรู้สึกมากมายอย่างที่ลินซีพูดไว้...

ใช่! เขามีเสน่ห์และ Sex appeal สูงจนน่าตกใจจริงๆ!

"เป็นไงล่ะคะ ถึงกับอึ้งไปเลยล่ะสิ"

"คนนี้น่ะ หล่อจัดหนักจริงๆ นะคะน้องรัน"

"ก็...ก็งั้นๆ แหละค่ะ"

มิรันดาบอกรับอย่างเสียไม่ได้ แม้เธอจะรู้ว่าสิ่งที่พูดไปมันยากเกิน
จะเชื่อถือ เช่น...เป็นใครและมีเสน่ห์แค่ไหน เธอเอง...ก็รู้ดีอยู่แก่ใจ...

"สเป็กของน้องรันคงจะไม่ใช่แนวนี้สินะคะ" ช่างเสริมสวยอีกคนพูด
พลางหัวรอกเท้าสั้นสูงสีดำมาวางไว้ข้างหน้าและอำนวยความสะดวกให้
มิรันดาพยายามสวมใส่

"ไม่ห rokok ค่ะ รันว่าเขาก็ดูเฉยๆ"

"ดูเฉยๆ? โอ้วว~ นี่หรือเมืองพุทธ!" ลินซีอุทานประหลาดได้เวอร์มาก
"ก็น้องรันมีหนุ่มๆ หล่อๆ แวะเวียนมาจีบประจำนี่คะ คงพูดได้ว่าเช่นนะ
หล่อนั้นๆ เพราะคงเจอคนหล่อๆ มาเยอะแยะ"

สายตาของลินซีที่มองรูปหนุ่มหล่อเจ้าของชื่อ 'เซน' ยังคงเป็นประกาย
มิรันดาเป็นหนึ่งในทายาทของตระกูล 'สุภาพกรณ์' ซึ่งเป็นเจ้าของ
โรงแรมดังอันดับหนึ่งในประเทศไทย เธอเป็นคนสวย รูปร่างดีราวกับ
นางแบบ ยืนอยู่ในชุดราตรีสีดำเน้นเรือนร่างเซ็กซี่ได้สัดส่วน รวบผมยาว
สีดำขลับซึ่งมีความยาวถึงเอวขึ้นเป็นหางม้าสูงก็ยิ่งทำให้เธอดูดีไม่แพ้ดาราสี
ชื่อดัง

ลินซีนี้ก็เสียดายไม่น้อยที่มิรันดาไม่ค่อยชอบออกงานสังคมเหมือน
พี่น้องคนอื่นๆ ในตระกูล ไม่เช่นนั้นแล้วเธอคงเป็นคนที่ใครๆ ก็ต้องพูด
ถึงอย่างไม่ต้องสงสัย

"พี่ลินซีช่วยเขามากเกินไปต่างหากล่ะคะ"

"จ้า! ขอให้น้องรันเจอตัวจริงเข้าสักวัน แล้วจะไม่พูดอย่างนี้ เชื่อ
พี่สิ!"

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

ประตูหน้าต่างส่วนตัวของมิรันดาถูกเคาะพอดิบพอดี

"สงสัยคุณตามมาตามแล้วล่ะค่ะ"

มิรันดาหมุนกลับมามองกระจกแบบเต็มตัวอีกครั้ง เมื่อภาพสะท้อนจากกระจกเงานั้นบอกความเรียบร้อย ทั้งเสื้อผ้าหน้าผมและรองเท้า เธอก็ก็นไปยิ้มขอบคุณบรรดาช่างเสริมสวยที่คุณอาไปรับมาช่วยแต่งตัวให้เธอ และไอริสผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องของเธอ (ไอริสแต่งตัวเสร็จก่อนหน้าแล้ว)

"รันไปก่อนนะ ขอบคุณนะค่ะที่มาช่วยรันแต่งตัว ถ้าไม่ได้พวกพี่ๆ รันแย่แน่ๆ"

"ไม่เป็นไรค่ะ เรื่องเล็กน้อย แต่งตัวให้คนสวยๆ ไม่เรื่องมากอย่างน้องรัน พวกพี่เต็มใจ"

มิรันดาเดินตรงไปที่ประตูห้องซึ่งมีช่างอีกคนมาช่วยเปิดประตูให้

"เพราะรันสวยอย่างนี้ไง อาถึงอยากให้รันไปงานบ่อยๆ"

คุณอาสะใภ้ของมิรันดาเอ่ยทักทายทันทีที่ประตูเปิดออก เธอเอื้อมมือมาจับมือหญิงสาวเดินไปที่บันไดวนซึ่งทอดยาวลงไปสู่ห้องโถงใหญ่ของคฤหาสน์สุดหรูของตระกูล 'สุภาพกรณ์'

ที่ประตูหน้าคฤหาสน์ ไอริสกับชายหนุ่มอีกคนยืนรออยู่ก่อนแล้ว

ไอริสอายุยี่สิบปี อ่อนกว่ามิรันดาสองปี เป็นลูกคนเล็กของ 'ธีระพล' ทายาทคนโตของตระกูลสุภาพกรณ์ซึ่งก็คือคุณลุงของเธอนั่นเอง ไอริสจัดว่าเป็นผู้หญิงสวยคนหนึ่ง เธอเป็นคนที่ไม่คิดมากกับเรื่องใดๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องงาน เรื่องทรัพย์สินสมบัติ หรือว่าใครจะเป็นศัตรูกับใคร ไม่ว่าจะ 'อดีต' หรือ 'ปัจจุบัน' เธอจึงสนิทกับมิรันดาได้ดี และไม่ถือตัวเหมือน 'น้ำริน' พี่สาวของเธอ

ถ้าเทียบกับน้ำรินแล้วล่ะก็...มิรันดาชอบไอริสมากกว่าจมเลย!

"ขอโทษที่ทำให้รอนานนะ"

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ก็พี่รันต้องใช้ช่างเสริมสวยต่อจากไอริสนี่ค่ะ"

ไอริสซึ่งอยู่ในชุดราตรีสีแดงสวยยิ้มให้กับหญิงสาว ขณะที่ใครอีกคนไม่ได้เอ่ยทักทายใดๆ นอกจากยืนมองเฉยๆ

'ริว' หนุ่มร่างสูงซึ่งอยู่ในชุดสูทสีดำดูดี เป็นหนึ่งในคณะกรรมการบริหารโรงแรม เขาอายุยี่สิบห้าปี จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของประเทศ และเพิ่งได้รับปริญญาโทด้านการบริหารจากอเมริกามาเมื่อปีที่แล้ว ว่าด้วยเรื่องรูปร่างหน้าตา ริวจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดีมากถึงมากที่สุด...

มาก...ถึงขั้นทำให้ผู้หญิงตกตะลึงและมองตาค้างได้เพียงแค่เดินผ่าน ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างที่สูงถึงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรแต่ดูสง่างามมากกว่าจะเก้งก้าง เรือนผมสีดำสนิทที่เสริมให้ผิวขาวๆ ของเขาโดดเด่น นัยน์ตาสีฟ้าเข้มเหมือนชาวตะวันตก ริมฝีปากหยักได้รูปสีแดงสดน่าสัมผัส จมูกโด่งเรียวรับกับใบหน้าที่คมคาย และเรียวกวักเข้มที่รอบคอบทุกส่วนบนใบหน้า

หลายคนบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าริวคือส่วนผสมของเอเชียกับตะวันตกที่ลงตัวที่สุด

ใช่...ถ้าหากไม่มีผู้ชายที่ชื่อ 'เซน' เขาอาจจะกลายเป็นหนุ่มลูกครึ่งเอเชียกับตะวันตกที่ดูดีที่สุดในได้

ไม่มีใครรู้ว่าแท้จริงริวเป็นลูกครึ่งไทยกับชาติใด ไม่มีใครรู้ว่าเขามาจากไหน ทุกคนรู้แต่เพียงว่าริวเข้ามาในครอบครัวสุภาพรณเพราะ 'ธีระพัฒน์' หรือคุณอาของมิรันดาร์ับเขามาจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าและเลี้ยงดูในฐานะลูกชาย แต่...สถานภาพที่เคยเป็นเด็กกำพร้าไม่ได้เป็นปมด้อยสำหรับริวสักนิด

ชายหนุ่มลบคำสบประมาทและสามารถยืนอย่างสง่างามในฐานะทายาทคนหนึ่งของตระกูล 'สุภาพรณ' ได้อย่างไรช็อกงัดขาดด้วยบทพิสูจน์ทางความสามารถในด้านการเรียน การทำงาน และแน่นอน...ไม่เว้นแม้แต่เรื่องรูปร่างหน้าตาที่แสนจะเพอร์เฟกต์!

"ไปกันเถอะริว เดี่ยวทุกคนรอเราแยะเลย..."

"ครับคุณแม่"

ริวพยักหน้ารับคำสั่งของแม่บุญธรรมที่ขึ้นไปนั่งเบาะหลัง ขณะทีละสายตาไปจากมิรันดา เขาก็เปิดประตูรถให้เธอและไอริสนั่งที่เบาะหลัง

ร่างสูงเดินอ้อมไปประจำที่นั่งคนขับ ขณะที่กำลังขยับเกียร์รถเพื่อเคลื่นออกจากคฤหาสน์ นัยน์ตาสีฟ้าเข้มมองสบตากับมิรันดาจนเธอต้องเบือนหน้าหนีไปคุยกับไอริส

ไม่มีความจำเป็นที่ต้องใส่ใจกันอีกแล้ว... ทั้งวิวและมิรันดาต่างก็รู้ อยู่แก่ใจว่า 'ทำไม'

รถยนต์สีดำคันหรูแล่นออกจากคฤหาสน์มุ่งสู่วังโรงแรมฐาปกรณ์อย่างไม่รีรอ... ไม่มีใครรู้หรือกว่า 'เหตุการณ์' บางอย่างที่จะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่ชั่วโมงต่อจากนี้จะเปลี่ยนแปลงชีวิตทุกคนไปตลอดกาล!

1

The opening

"ขอโทษนะคะ วันเวียนหัวกับเพลงคลาสสิกและการคุยกับคนที่ฉันไม่สนิทด้วย วันขอออกไปเดินเล่นที่สวนคนเดียววนะคะ ขอขอบคุณค่ะ"

ฉันเปิดการสนทนากับลูกชายเจ้าของธุรกิจดังหาริมทรัพย์สักคนที่กำลังจะเดินตามฉันออกไปที่สวนของโรงแรม หลังจากที่ฉันป่วยและหลีกเลี่ยงการคุยกับเขามาพักใหญ่ๆ

หะอะ! ผู้ชายอะไรดีไม่เลิกจริงๆ!

ฉันก้าวฉับๆ ผ่านผู้คนที่กำลังพูดคุยกันอย่างเฮฮาในห้องโถงหรูหราอลังการของโรงแรมระดับห้าดาวอย่าง 'TPK Hotel'* ซึ่งเป็นโรงแรมอันดับหนึ่งของประเทศไทยและได้รับการจัดอันดับให้ติด Top Five โรงแรมที่ดีที่สุดในเอเชียมาเป็นระยะเวลาติดต่อกันเกือบห้าปีแล้ว

งานเลี้ยงคืนนี้จัดขึ้นเพื่อฉลองความสำเร็จที่โรงแรมเราทำรายได้เพิ่มขึ้นจากปีที่แล้วเกือบสามสิบเปอร์เซ็นต์ ซึ่งบอกได้ว่าตระกูลฉันมีรายได้อย่างมหาศาล ความจริงฉันไม่ชอบงานแบบนี้เลย มันน่าเบื่อและน่ารำคาญมากๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาที่มีพวกผู้ชายเข้ามาทำความรู้จักฉันเพื่อหวังผลอะไรสักอย่าง

* TPK ย่อมาจาก Thapakorn หรือฐาปกรณ์

แต่...การที่ฉันจะนั่งเล่นนอนเล่นในขณะที่ญาติพี่น้องทุกคนทำงาน ก็คงไม่ใช่หว ฉันเองก็เรียนจบปริญญาตรีในสาขาประชาสัมพันธ์จาก มหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของรัฐมาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็เลยต้องเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนากิจการในครอบครัวซึ่งก็คือโรงแรมแห่งนี้ให้เจริญ ยิ่งๆ ขึ้นไป

คุณอาและคุณอาสะใภ้บงบอกว่าให้ฉันมางานนี้เพื่อเปิดฉากการเข้าสังคม ชั้นสูง เรียนรู้การทำธุรกิจ และการใส่หน้ากากอันจะนำไปสู่การกรุยหนทาง ในการทำงานในอนาคตนะสิ!

"ทำไมการทำธุรกิจต้องใส่หน้ากาก พวกกันแบบตรงไปตรงมาเลย จะตายหรือไง เอ๊ะ!?"

ขณะที่ฉันก้าวเข้าไปในสวนแสนสวยของโรงแรมและกำลังปั่นด้วยความหงุดหงิดก็ต้องรีบหันขวับกลับไปมองบริเวณสระน้ำที่รู้ว่าเมื่อครู่นี้สายตาสลัดใบเห็นถึงความผิดปกติ

"เฮ้! นั่นใครนะ ทำไมต้องทำท่าทางลับๆ ล่อๆ อย่างนั้น เป็นขโมย หรือเปล่า"

ฉันตะโกนถามพลางก้าวเข้าไปหาร่างสูงที่ยืนหันหลังห่างจากฉัน ไปเกือบยี่สิบเมตร

"หยุดนะ! อย่างนี้ฉันคิดว่าฉันจะอนุญาต ถ้าไม่ยากให้ฉันเรียกการ์ด มาลากคือนายโยนออกไป!"

"...!!!"

ร่างสูงที่กำลังเดินหนีหยุดชะงักเมื่อเห็นหน้ากลับมามอง นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มไม่ได้หวาดกลัวหรือแสดงท่าทีตื่นตระหนกเลย เขาหยุดยืนรอให้ฉันเดินไปเผชิญหน้ากัน

"นายเป็นใคร"

ฉันกอดอกและกวาดตามองร่างสูงซึ่งมีความสูงราวๆ หนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร ดูจากรูปร่างหน้าตาแล้วอาจจะเป็นแขกที่มานงานนี้ได้ เพราะเขาเป็นคนรูปร่างหน้าตาดีมากคนหนึ่งเลยละ จมูกโด่ง ตาคมริมฝีปากบางสีแดงสด รูปร่างก็เรียวแหลมแบบสมัยนิยม แถมผิวพรรณ

ยังสดใสและเรียบเนียนเหมือนพวกดาราดูดอลเลย แต่...การแต่งตัวแบบวัยรุ่น สวมกางเกงยีน เสื้อยืด และทับด้วยแจ็กเก็ต แถมยังสวมหมวกเหมือนไม่ยอมให้ใครเห็นหน้าค่าตา...เขาก็ไม่น่าจะมาที่นี่เพื่องานนี้หรอก

"ถามนะ ได้ยินมั๊ย"

"ถ้ารู้ว่าผมเป็นใครแล้วคุณจะได้อะไรขึ้นมาล่ะ"

"ก็จะได้รู้ว่านายเป็นขโมยหรือเป่า่านะสิ เข้ามาทำลัษๆ ล่อๆ ทำไม่กัน"

ฉันกวาดตามองเครื่องแต่งกายของคนตรงหน้าอีกครั้ง แล้วก็รู้สึกว่าเขาไม่น่าจะเป็นหัวขโมย เพราะเสื้อผ้า หมวก และรองเท้าก็เป็นแบรนด์เนมราคาแพงทั้งนั้น

"ผมไม่ใช่ขโมย" เขาตอบเสียงเรียบและเป็นหน้าหนี "ก็แค่...แอบตามญาติๆ มา"

"แล้วทำไมไม่เข้าไปในงานล่ะ มาทำลัษๆ ล่อๆ ทำไม่ เกิดพวกการ์ดมาเจอเข้า นายคงถูกโยนออกไป"

"เข้าไปในงานนั้นหรือ หี..." เขาหัวเราะในคอและยิ้มหยันเยาะเย้ยอะไรสักอย่าง ใบหน้าหล่อเหลาหันกลับมามองฉันนิ่งๆ "งานอย่างนี้ไม่เหมาะกับเด็กเสเพลและเกเรอย่างผมหรอก"

"ท่าทางนายก็ดูจะเกเรเอาเรื่องจริงๆ แหละ" ฉันพยักหน้าเห็นด้วยและยิ้มให้เขาเป็นเชิงกวนประสาทอยู่ในที "แต่ดูนายก็น่าจะอายุสักสิบแปดสิบเก้าปีแล้ว ฉันไม่ถือว่าเด็กแล้วนะ"

"ผมรู้ตัวว่าผมไม่เหมือนเด็ก แต่ครอบครัวผมเขาไม่คิดเหมือนคุณนะสิ"

"นี่นาย..."

คำพูดของเขาทำให้ฉันรู้สึกแปลกๆ ยังไงไม่รู้ ยิ่งเมื่อรวมกับท่าทีที่ดูเย็นชา และแววตาแสดงความก้าวร้าวอย่างชัดเจน ฉันก็รู้สึกว่าเขาอาจจะมึปัญญาให้กับ 'ญาติ' ที่กีดกันไม่ให้เขามางานนี้ก็ได้

"ถ้าไม่มีอะไรผมจะกลับละ ขอคุณที่ไม่เรียกการ์ดมาจับผมโยนออกไปนะ"

พูดจางสูงก็หมุนตัวกลับไปทางประตูทางเข้าโรงแรมโดยไม่ปราย
สายตาดูกลับเข้าไปในงานเลยแม้แต่นิด แผ่นหลังกว้างที่ห่างออกไปเรื่อยๆ
ทำให้ฉันไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก

"เฮ้! เตียวลี ถ้านายอยากเข้าไปในงาน ฉันพาเข้าไปก็ได้นะ"

"ผมไม่ได้อยากเข้าไปหรอก" เขาหันกลับมายิ้มให้ฉันนิดๆ เหมือนเขา
เองก็รับรู้ได้ว่าฉันไม่ได้มีเจตนาร้ายต่อเขาก็เลยเริ่มเปิดใจให้บ้าง "แค่ตาม
มาดูว่าเขาทำอะไรกันในงานอย่างนี้ก็เท่านั้นเอง"

"แต่ว่านาย..."

"ไม่เห็นน่าสนุกเลย ผมว่ามันดูไร้สาระกว่าที่ผมคิดไว้อีกนะ"

เขาหมุนตัวเดินกลับออกไปอีกครั้ง แต่ก็เหมือนจะนึกอะไรบางอย่าง
ขึ้นได้จึงหันกลับมา นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มมีเสน่ห์จ้องมองฉันนิ่งๆ ขณะที่
มุมปากเรียวยิ้มบางเบา

"เกือบลืมบอกไปนะ จริงๆ ผมเพิ่งจะอายุสิบห้าเองนะ"

"...!!!"

ฉันไม่รู้ว่าตัวเองแสดงสีหน้าแบบไหนออกไป เขาถึงได้ส่ายหัวแล้ว
เดินจากไปโดยไม่หันกลับมาพูดอะไรอีก พระเจ้าช่วยด้วย! ใครจะไปเชื่อ
หูละว่าผู้ชายที่ฉันคุยด้วยเมื่อกี้เป็นเด็กอายุสิบห้าปี!

นั่นก็เท่ากับว่า...เขาอายุน้อยกว่าฉันตั้งเจ็ดปีเชียวนะ!

"มาหลบอยู่ที่นี่เองหรือรึ..."

ตอนที่ฉันกำลังนั่งอึ้งเพราะเด็กหนุ่มอายุสิบห้า แต่รูปร่างหน้าตา
เหมือนคนอายุยี่สิบปีที่เดินจากไปเมื่อครู่นี้ เสียงเข้มๆ ของใครคนหนึ่ง
ก็ทักมาจากเบื้องหลังและเรียกความสนใจให้ฉันหันไปมองเขาบ้าง

ริว...ยืนล้วงกระเป๋าเป้มองฉันโดยไม่พูดอะไร

"ขอบคุณมากค่ะที่มาตาม"

"เมื่อก็คุยกับใคร"

"ก็แค่คนแปลกหน้าหลงทางเข้ามาล่ะ"

ฉันบอกอย่างไม่ใส่ใจและหมุนตัวเพื่อเดินกลับเข้าไปในงาน แต่ข้อมือ
ก็ถูกคนตัวสูงหน้าหนึ่งคว้าไว้ชะก่อน แแรงที่บีบลงบนข้อมือทำให้ฉันรับรู้ได้

ว่าต่อให้ฉันสลัดมือเขาทิ้งยังไงก็คงไม่หลุดง่ายๆ

"อย่าโกหก รันก็รู้ว่าพี่ไม่เชื่อ ผู้ชายที่ไหน มันชื่ออะไร"

"หึ" ฉันกรีดยิ้มร้ายกาจแล้วลากสายตากลับไปจ้องมองใบหน้าหล่อเหลา "พี่มีสิทธิ์ถามคำถามพวกนี้กับฉันตั้งแต่เมื่อไหร่ คนที่พี่ควรจะแสดงท่าทีแบบนี้ด้วยมีแค่พี่น้ารินเท่านั้นนะ"

"ริน!"

"พี่รู้เหตุผลทุกอย่างดีอยู่แกใจ อย่าให้ฉันต้องพูดซ้ำเลย"

ฉันมองไปที่ข้อมือซึ่งรวบไว้เป็นเชิงออกคำสั่งกลายๆ ให้เขาปล่อย และเขาก็ยอมปล่อยแต่โดยดี ฉันเข็ดหน้าขึ้นก่อนจะหมุนตัวเดินกลับเข้าไปในงานราวกับไม่รู้สึกรังไร ทั้งๆ ที่หัวใจกำลังเจ็บ

ใช่...ฉันเจ็บเสมอเวลาเห็นหน้าของผู้ชายคนนี้

ทุกอย่างจบไปแล้ว...จบไปเพราะริวเป็นคนทำให้จบเอง แล้วเขาจะต้องทำเหมือนอยากจู่หรือพื้นมันขึ้นมากอีกทำไม เขาเองก็รู้ทั้งรู้ว่าไม่ว่าจะยังงั้น ระหว่างเรานั้นก็เป็นเสมือนแก้วที่ถูกขว้างลงพื้นซ้ำๆ

มันแตกแหลกละเอียดจนไม่สามารถประกอบกลับมาเป็นเช่นเดิมได้อีกแล้ว!

"สุดท้าย...ผมขอขอบคุณทุกๆ ท่านอีกครั้งที่มาร่วมงานและให้การสนับสนุนโรงแรมของเราโดยตลอด หวังว่า TPK Hotel จะมีโอกาสรับใช้ทุกท่านเสมอครับ"

เสียงปรบมือดังกึกก้องเมื่อ 'ธีระพล สุภาพกรณ์' ผู้กุมบังเหียนสูงสุดในการบริหาร TPK Hotel หรือคุณลุงของฉันทูล่าวจบ ฉันทหยุดชะงักเฝือทำและมองภาพความยินดีของทุกคน รวมทั้งใบหน้าชื่นบานของผู้ที่อยู่บนเวทีด้วยความรู้สึกอันหลากหลาย ทั้งเจ็บใจ แค้นใจ และเสียใจปะปนกันไปหมด

ผู้ชายคนนั้นเดินลงไปจากเวทีด้วยท่วงท่าสง่างามเผยก่อนที่เลขาฯ ้วยสามสิบห้าปีที่ทำงานร่วมกับคณะบริหารของโรงแรมมานับสิบปีจะติดตามลงไปราวกับข้าทาสผู้ซื่อสัตย์

และเมื่อเห็นหล่อนเดินพ้นเวทีอ้อมไปทางด้านหลัง ฉันทก็อดที่จะตาม

หล่อนไปไม่ได้!

เลขาฯ ของคุณลุงคนนี้เคยเป็นเลขาฯ ของคุณพ่อฉันมาก่อน แต่... คุณพ่อกับคุณแม่ของฉันเสียไปเมื่อสองปีก่อน หล่อนจึงมาทำงานให้คุณลุงแทน พังดูแล้วไม่น่าจะมีอะไรให้ฉันต้องโกรธจนเก็บอาการไม่อยู่แล้ว เดินตามหล่อนไปเคลียร์กันเลยใช้มั้ย

ใช่...มันคงจะเป็นอย่างนั้น ถ้าฉันไม่บังเอิญรู้เรื่องว่าหล่อนเป็นคนหักหลังพ่อฉัน!

ตอนที่คุณปู่ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้บริหารสูงสุดของโรงแรมเสียชีวิตไป ผู้บริหารร่วมอย่างคุณลุง คุณพ่อ และคุณอาธีระพัฒน์จึงต้องเป็นหัวเรือสำคัญในการบริหารโรงแรมอย่างเต็มกำลังในฐานะทายาทสืบทอดกิจการแน่นอน...ผู้ที่ก้าวขึ้นมาแทนที่คุณปู่ก็คือหนึ่งในสามคนนี้ คุณอาดูจะมีพาวเวอร์น้อยที่สุดที่จะขึ้นมาดำรงตำแหน่งนี้ ไม่ใช่เพราะท่านไร้ความสามารถ แต่บุคลิกสุภาพ นุ่มนวล ไม่ค่อยมีปากมีเสียง และไม่คอยสู้คนเท่าไร ทำให้ภาวะความเป็นผู้นำของท่านดูดีด้อยไปกว่าคุณพ่อและคุณลุงซึ่งเป็นที่จับตามองจากคนทั่วไปอยู่มาก

คุณพ่อฉันมีภาวะผู้นำสูง ใช้สมองมากกว่าคำพูด ในขณะที่คุณลุงใช้ทั้งสมองและคำพูดทำงานไปพร้อมๆ กัน ท่านเป็นคนพูดจาหวานผ่าซาก และอารมณ์ร้ายพอสมควร นั่นทำให้คุณพ่อดูจะเป็นตัวเก็งมากกว่าคุณลุงและคุณอา

ท่านทั้งสองต่างทำผลงานและบริหารงานร่วมกันจนโรงแรมมีชื่อเสียงเพิ่มขึ้น

ท่ามกลางความเจริญก้าวหน้าของโรงแรม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกลับถดถอยลง เท่านั้นยังไม่พอ...หนึ่งปีหลังจากที่คุณปู่เสียไป คุณพ่อกับคุณแม่ของฉันก็จากไปอย่างที่ฉันไม่อาจคาดฝัน

ท่านทั้งสองประสบอุบัติเหตุขณะเดินทางกลับจากทริปครอบครัว หลังจากที่มีปากเสียงกับคุณลุงที่บ้านพักตากอากาศจนหมดอารมณ์พักผ่อน เป็นโชคดีหรือโชคร้ายก็ไม่รู้ที่ตอนนั้นฉันออกไปเที่ยวกับพวกพี่ๆ นื่องๆ ยังไม่กลับเข้าบ้านพักจึงทำให้แคล้วคลาดจากอุบัติเหตุมาได้

นั่นเป็นต้นเหตุแห่งความตายที่ทิ้งปริศนาไว้...

ตอนแรกฉันก็พยายามจะไม่คิดว่าคุณลุงมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ แต่พอคุณอาเล่าเหตุการณ์วันนั้นให้ฟังประกอบกับอะไรหลายๆ อย่างที่เหมาะสมเจาะกันเกินไป ทำให้ฉันอดที่จะสงสัยไม่ได้

โดยเฉพาะหลังจากที่คุณพ่อกับคุณแม่เสียไปไม่นาน คุณลุงก็ขึ้นรับตำแหน่งผู้บริหารสูงสุดของโรงแรมโดยมียายเลขาฯ ของคุณพ่อย้ายมาเป็นเลขาฯ ส่วนตัวของคุณลุงอีกต่างหาก

ทุกอย่างมันประจวบเหมาะกันจนน่าจะมีเบื้องหลังซ่อนอยู่!

"มีความสุขจังเลยนะคะ"

ฉันกรีดยิ้ม แล้วก้าวไปยืนดักหน้ายายเลขาฯ หลอนกับฉันกำลังยืนอยู่หลังเวทีที่มีสเตาฟฟี่อยู่ไม่กี่คนเท่านั้น ส่วนคุณลุงพลองจากเวทีก็ถูกคุณป้าพาไปคุยกับบรรดาเหล่าไฮโซที่มาแสดงความยินดี

พอเจอหน้าฉันเท่านั้นแหละ หลอนก็ถึงกับหน้าซีดที่เดียว
หึ! พวกมันักติดหลัง

"ทำงานกับคุณพ่อคงจะเก็บกตมากสินะ ที่ไม่ได้เสนอหน้าขึ้นไป
ประจบสอพลอบนเวที"

"นี่ คุณรัน!"

หลอนมองฉันอย่างไม่พอใจ แต่ฉันก็ไม่ได้รู้สึกกลัวเลยสักนิด ด้วยความสูงเกือบหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรบวกกับรองเท้าส้นสูงยิ่งทำให้ฉันดูเป็นฝ่ายเหนือกว่าหลอนซึ่งตัวเล็กกว่าฉันมาก

"คุณลุงให้คุณเทาไหวถึงยอมทำงานเป็นข้าทาสชื่อสัตย์แล้วทรยศคุณพ่อได้หน้าด้านๆ"

"ก็ช่วยไม่ได้นะที่พอเธอมันโง่เอง!"

"...!!!"

ฉันถึงกับหน้าชาเมื่อหลอนตอกหน้าฉันอย่างนั้น ไม่คิดเลยว่าท่าทางเรียบร้อย ดูเป็นคนมีความคิดและฉลาดหลักแหลม พอเผยธาตุแท้ออกมาจะร้ายกาจได้ขนาดนี้

"มีทางที่จะคว่ำอำนาจมาได้ไหมง่ายๆ กลับไม่ทำสักที โธ่เอ๊ยท่ามาก

อยู่นั้น ก็สมควรแล้วนี่ที่คนฉลาดกว่าเขาจะคว้าเอาไปก่อน น่าเสียดายนะ
อำนาจก็ไม่ได้ เงินก็ไม่ได้ ดันมาชิงตายไปซะก่อน!"

เพียะ!

"อย่ามาดุด่าพ่อดฉัน! ยัยจูพิษ!"

ฉันตบหน้ายัยเลขาฯ นั้นไปเต็มแรงและไม่รู้สึกผิดเลยสักนิดที่ได้
ทำลงไป ตอนนี้นั้นโกรธจนตัวสั่นและกำหมัดแน่น ไม่คิดเลยว่าคุณพ่อ
จะเคยไว้วางใจผู้หญิงหน้าเนื้อใจเสือและเลี้ยงงูเห่าอย่างหล่อนไว้ตั้งนาน

ทรยศคุณพ่อแล้วยังไม่รู้จักสำนึก ท่านเสียไปแล้วยังพุดจาบหลู่
ดูหมิ่นอีก

ตบสั่งสอนแค่นี้มันยังไม่พอไปด้วยซ้ำ!

"คุณรัน! นี่มันจะมากไปแล้วนะ!"

"ไม่มากหรอก! ผู้หญิงร้ายกาจอย่างเธอตบแค่นี้มันยังไม่พอไปด้วยซ้ำ
ถ้าฉันฆ่าเธอตอนนี้ยังไม่สาสมกับสิ่งที่เธอทำลงไปเลย!"

"หยุดเดี๋ยวนี้ะรัน!"

ตอนที่ฉันกำลังเงื้อมมือจะฟาดใส่หน้ายัยเลขาฯ หน้าด้านเป็นครั้งที่สอง
ใครคนหนึ่งก็ตามมาคว้ามือฉันไว้ ก่อนจะออกแรงรั้งร่างฉันให้ออกไปยืน
ห่างๆ หล่อน เขาคงกลัวว่าฉันจะตบยัยนี้อีกจนกลายเป็นว่าเราทะเลาะกัน
ใหญ่โตให้ใครต่อใครหันมาสนใจ เพราะตอนนี้คนก็เริ่มมองมาด้วยความ
สงสัยแล้ว

"อายคนอื่นเขาบ้างสิ!"

"อย่ายุ่งได้มัยพีรว"

"ไม่ยุ่งได้อย่างไร เราทำอะไรตัวบ้างหรือเปล่า" คนตัวสูงขมวดคิ้วเข้มๆ
ใส่ฉันเหมือนผู้ใหญ่อำหนิเด็ก ก่อนที่เขาจะหันไปบอกกับยัยเลขาฯ ที่ยืน
หน้าบึ้งตึงอยู่ "ต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะครับที่วันนี้เสียมารยาทกับคุณ
เอาไว้ผมจะให้น้องไปขอโทษคุณอย่างเป็นทางการอีกที"

"ฉันจะรอคำขอโทษอย่างใจจดใจจ่อเลยล่ะ"

"จู้!"

ฉันกระซอกมือให้หลุดจากมือเขาก่อนจะหมุนตัวเดินออกไปด้วยความ

คุณเฉียว มืออย่างที่ไหน เขามาตำหนิฉันต่อหน้าัยนี้ แถมยังบอกว่าจะให้ฉันไปขอโทษอย่างเป็นทางการด้วย

ฝันไปสิ!

พรีบ!

"กรรีดดดดด"

ฉันก้าวออกมาจากหลังเวทีได้ไม่กี่ก้าว ไฟในห้องโถงจัดงานเลี้ยงก็ดับลงอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ทุกคนในงานต่างกรีดร้องด้วยความตกใจ ฉันรับรู้ได้ถึงความโกลาหลท่ามกลางความมืดจึงหยุดนิ่งอยู่กับที่ขณะที่คนอื่นๆ เดินสะเปะสะปะ บ้าเอ๊ย! ยิ่งเดินก็ยิ่งชนกันจนอลเวงไปหมดนะ อยู่นิ่งๆ ดีียวไฟมันก็มาเองแหละ

ตุ๊บ!

"โอ้ยยย!"

ฉันร้องด้วยความเจ็บปวดเมื่อถูกใครคนหนึ่งเดินมาชนเข้าเต็มแรง ฉันเกือบจะเสียหลักล้มลงอยู่แล้วถ้าหากว่าเขาไม่คว่ำร่างของฉันไว้ซะก่อน สัมผัสของท่อนแขนแข็งแกร่งและแผ่นอกกว้างที่เบียดชิดอยู่กับร่างกายทำให้คาดเดาได้ไม่ยากว่าเขาต้องเป็นผู้ชายและสูงกว่าฉันมากแน่ๆ

"ปล่อย! ปล่อยเดี๋ยวนี้ละ ฉันไม่เป็นไรแล้ว!"

พรีบ!

จังหวะที่ฉันผลักไหล่ร่างสูงให้ออกห่าง ไฟในห้องโถงก็กลับมาสว่างอีกครั้ง และนั่นทำให้ฉันอดที่จะเงยหน้าขึ้นมองคนที่เดินมาชนฉันไม่ได้

ชายหนุ่มที่มีความสูงกะทางสายตาเกือบหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร เป็นอนีสีหน้าหงุดหงิดไปอีกทางราวกับไม่อยากมองหน้าฉันให้อารมณ์เสียไปมากกว่านี้ ทั้งๆ ที่เขาเป็นคนเดินมาชนฉันนะนะ

คนบ้า! มารยาทนะมีมัย! ขอโทษสักคำทำเป็นหรือเปล่า!

ฉันคิดในใจขณะจ้องมองคนตรงหน้าด้วยสายตาไม่พอใจบ้าง ยิ่งมองหน้าเขาแล้วยิ่งรู้สึกว่าการเจ้าไม่ได้มีความมฤติธรรมเท่าไรเลย คุณผู้ชายคนนี้สิ! ท่าทางเขาจะเป็นผู้ชายเจ้าอารมณ์ หงุดหงิดง่าย และเอาแต่ใจอย่างร้ายกาจใช่ย่อยเลยนะ แต่รูปร่างหน้าตากลับสวนทางกับนิสัยแบบสุดโต่ง

ผู้ชายที่รูปร่างหน้าตาดีระดับเทพขนาดนี้ ไม่น่ามีนิสัยไม่น่าคบหาเลย!
"นายนี้มันนิสัยเสียไม่ไหวจะเคลียร์จริงๆ!"

"ว่าไงนะ"

พอฉันต่อว่าคนทำผิดแต่ไม่คิดจะขอโทษด้วยความทนไม่ได้ 'คนทำผิด'
ก็เลยหันมาจ้องฉันด้วยนัยน์ตาสีดำสนิทที่ดูตัน พอเผชิญหน้ากันชัดๆ
เท่านั้นแหละ ฉันก็รู้สึกเหมือนตัวเองจะหยุดหายใจ

ไม่ใช่ว่าฉันเสียสติไปเพราะหน้าตาที่หล่อระดับทำลายล้างสติผู้หญิง
ได้ แต่ที่ฉันอึ้งไปเป็นเพราะว่าเขา...คือผู้ชายที่อยู่บนปกนิตยสารที่พี่ลินนี่
เอาให้ดูก่อนจะไปที่ต่างหาก

ผู้ชายหล่อขาดใจแต่นิสัยเสียที่สุดคนนี้อีกแล้วสินะ
'ชนาธิป วีระวัฒนามวงศ์'

...เซน...

"ฉันบอกว่าคุณนิสัยแย่มาก ได้ยินชัดมั๊ย!?"

"นี่เธอ...!"

"กรี๊ดดด"

พอฉันเปิดปากเทียบกับเซนอย่างไม่ยอมแพ้ อยู่ๆ เสียงกรี๊ดร้องของ
ผู้หญิงคนหนึ่งก็ดังมาจากทางด้านหลังของเวที เรียกความสนใจจากแขกหรือ
ได้เป็นอย่างดี ฉันกับเซนจึงหยุดสงครามน้ำลายแล้วหันกลับไปมองที่ต้นเสียง

ผู้หญิงคนหนึ่งทำหน้าหวาดผวาระดมองไปที่พื้น...

"กรี๊ดดดดดดดดด"

คราวนี้เสียงกรี๊ดร้องด้วยความตกใจของแขกในงานดังขึ้นเกือบจะ
พร้อมๆ กันเมื่อเห็นภาพเบื้องหน้า ฉันเองก็ตกใจจนหน้าถอดสีและต้อง
เอามือปิดปากตัวเองไว้ไม่ให้ส่งเสียงร้องออกมา

ตอนนั้นเองที่รูปร่างดีได้ก่อนใครเพื่อนและเดินเข้าไปหา 'ผู้หญิง
ที่นอนหมดสติจมกองเลือด' ก่อนจะใช้มือสัมผัสสลมหายใจจากจมูกของ
หล่อนในขณะที่ทุกคนในงานมองการกระทำของเขาอย่างลึนระทึก

ร่างกายฉันไร้เรี่ยวแรงลงตื้อๆ เมื่อมองหน้าผู้หญิงเคราะห์ร้ายคนนั้น
ชัดๆ ไซ้! หล่อนคือยัยเลขาฯ ตัวดีนั่นเอง ไม่รู้ว่าหล่อนจะเป็นยังไงบ้าง

ให้ตายสิ! ฉันตกใจและรู้สึกถึงลางร้ายจนตัวสั่นไปหมดแล้วนะ

"เธอ...เสียชีวิตแล้วครับ!"

วิวบอกลเสียงเรียบขณะที่เงยหน้าขึ้นมองทุกคน พระเจ้า! บอกฉันที
ว่ามันเรื่องบ้าอะไรกัน!?!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

